

... Se tu riduci a mente
quel fosti meco, e quel io feci fui
ancor lie greve il memorar presente.
(Mem., XVIII, 115-17)

В мъртвих му: „България е
задигната от съдът на
Бога за мята на Мечка и
което за мене е отъх-
ко мъртво е Толе да се призове!

Тези стихове са ~~възникнали~~ никаква печална изповед, която разкрива приятелството и разприте на двама разпътници. Ние не знаем по какъв повод е възникнал този поетичен двубой: все пак изглежда, че не е бил писан само за да забавлява веселите ружини дружини, защото обидите, които двамата си разменят са твърде тежки, за да разсмиват. Данте обвинява Форезе, че замарява жена си, че е един лакомец, че е толкова осиромашъл, че се старае да си изкарва хляба чрез кражба; а Форезе му възразява с твърде неясни ~~думи~~, ала и не особено почтителни намеки относно покойния му баща Алигеро, натяква му за неговата бедност, за объркания му начин да печели, за неизпълненото отмъщение относно никакви семейни обиди и дори приятелството към той, който "добре го налага с тоягата".

Явява се едно постепенно засилване на ругатните в които се подчертават резкостта и буйността на спорящите ,от които нито единият нито другият излизат ^{със} ~~никога~~ от това долно сътезание; колкото и да вярваме, че много от тия обвинения са ~~нищо~~ едно обикновено извъртване на противника, неприятно е да се вижда името на Данте забъркано в подобни пререкания. Неприятно беше и на Гуидо Кавалканти, който виждаше приятеля си да се смесва с "досадни хора" и да се отдалечава от онъд идеал за изящество в ~~никога~~ из-

2) Башата на Данте бил обвинен в еретичество. По онова време Флоренция била един от главните центрове на богоилакото движение, пренесено от българите, които избягали в Италия след преследванията на Борила